

dených v §§ 3, 4 a 6, pak z toho a contrario plyne, že není-li tu překážek podle §§ 3, 4 a 6, jim koncese odepřena býti nemůže, tedy, že jim koncese, jsou-li splněny ostatní předpoklady, udělena býti musí. Jsou-li tu ale překážky podle §§ 3, 4 a 6, nemůže jim koncese býti udělena, tedy jim odepřena býti musí. To jest docela ve shodě s předpisy §§ 3, 4 a 6, podle nichž důvody v těchto paragrafech uvedené jsou překážkou udělení koncese, a dále s § 29, podle něhož jest koncese neplatná, zjistí-li se, že již v době udělení koncese nebyla některá z náležitostí uvedených v §§ 3 a 4, nebo byl-li zde některý z vylučujících důvodů uvedených v § 6, a konečně s ustanovením § 30, podle něhož koncesi k provozování dopravy motorovými vozidly odejme koncesní úřad, který ji vydal, nastala-li po udělení koncese některá z okolností uvedených v §§ 3, 4 a 6. Neprávem má tedy stížnost za to, že poslední větou odst. 2 § 37 se ponechává volnému uvážení koncesního úřadu, zda koncesi odepřít chce či nic, a neprávem tak usuzuje ze slova »může« (býti odepřena), neboť slovo to je pouhým protikladem obsahu vět předchozích, podle nichž těmto majitelům koncese za předpokladů v těchto větách obsažených odepřena býti nemůže.

Z ustanovení § 37 odst. 2 poslední věty tedy neplyne, že by úřad mohl upustiti od požadavku 24 let, jež musí podle § 3 bodu 2 žadatel prokázati.

Předpis § 3 zákona č. 198/1932 Sb. nežadá pro nastoupení koncese autodopravní pouze svéprávnost jako § 2 živn. řádu, nýbrž věk 24 let. Poněvadž pak není žádného ustanovení o tom, že od tohoto požadavku lze upustiti, nutno na něm setrvati. Teprve zákonem č. 77/1935 Sb. bylo připuštěno upustiti od věku 24 let v případech zvláštního zřetele hodných (§ 3 bod c), zákon ten však v době vydání nař. rozhodnutí nebyl v platnosti.

Právem proto zamítl žal. úřad udělení koncese st-li, který nedosáhl ještě věku 24 let.

K námitce, že takový výklad odporoval by zásadě spravedlnosti a slušnosti, neboť prý by nastávala expropriace nabytých práv bez náhrady, a že st-l, který investoval krátce před účinností zákona do svého podniku celé své jmění, bude prováděním zákona materiálně zničen, lze jen tolik podotknouti, že nss je povolán, aby nař. rozhodnutí přezkoumával jen po stránce jeho zákonitosti, a nemůže přihlížeti k důsledkům, které provádění zákona má pro strany v zápětí.

Č. 12.312.

Živnostenské právo: I. * Zjistí-li živnostenské společenstvo dodatečně, že údaje pracovního vysvědčení, potvrzeného starostou společenstva podle § 15 odst. 5 živn. zákona č. 259/1924 Sb., neodpovídají pravdě, může vydané potvrzení zrušiti. — **II.** Pravomoc tato náleží představenstvu společenstva.

(Nález z 3. března 1936 č. 11.226/36.)

V ě c: Okresní živnostenské společenstvo pro okres prešovský v Prešově proti rozh. zem. úřadu v Bratislavě z 2. srpna 1933 o zrušení zápisu do seznamu živnostenských pomocníků a zrušení potvrzovací klauzule na pracovním vysvědčení.

V ý r o k: Naříkané rozhodnutí zrušuje se pro nezákonnost.

D ů v o d y: Výbor stěžujícího si společenstva ve schůzi, konané dne 26. dubna 1932, se usnesl anulovati zápis Gejzy Č. v pomocnickém seznamu a potvrzující klausuli jeho pracovního vysvědčení, datovanou dnem 30. dubna 1931, vztahující se na dobu od 12. května 1930 do 19. září 1931, a to v podstatě z toho důvodu, že Gejza Č. byl po onu dobu jen formálně hlášen jako pomocník u svého otce, ve skutečnosti však pracoval u neoprávněné firmy »Favorite«.

Na odvolání Gejzy Č. okr. úřad v Prešově výměrem z 8. června 1932 usnesení to zrušil s odůvodněním, že pomocník Gejza Č. byl zaměstnavatelem Josefem Č., krejčovským mistrem, u živnostenského společenstva od 12. května 1930 řádně přihlášen, přihláška i pomocník zapísán byl do pomocnického seznamu, a správně tedy jednal starosta společenstva, když pracovní vysvědčení na základě pomocnického seznamu potvrdil, k čemuž byl ve smyslu § 15 bod 5 živn. zákona a § 27 bod 3 stanov živnost. společenstva oprávněn. Jestliže § 25 stanov taxativně stanoví působnost společenstva a v tomto přesném výpočtu není stanoveno právo zrušiti potvrzující klausuli starosty, přestoupilo společenstvo obor své působnosti, učinilo-li tak v tomto případě.

Další odvolání stěžujícího si společenstva bylo nař. rozhodnutím zamítnuto z důvodů uvedených ve výměru I. stolice. K vývodům odvolání poukázal žal. úřad na účely živnostenského společenstva, uvedené v odst. 3 § 160 lit. a) živn. zák., podle kterých má živnostenské společenstvo pečovati mezi jiným o to, aby byly v řádné patrnosti vedeni jeho členové a příslušníci. V daném případě není pochybnosti, že jak zaměstnavatel Josef Č., tak i přihlášený Gejza Č. byli u živnostenského společenstva řádně a správně jako člen, resp. příslušník vedeni, a proto nemělo představenstvo živnostenského společenstva v daném případě právního podkladu pro zasahování a pro zaujetí odmítavého stanoviska co do potvrzení pracovního vysvědčení. Živnostenské společenstvo nemá právo u pomocníků zkoumati podmínky pracovního poměru, z čehož následuje, že nemá právo odepřiti ani formálně správné oznámení zaměstnavatele o nastalém pracovním poměru.

O stížnosti uvažoval nss takto:

Stížnost namítá, že živnostenské společenstvo má podle § 1 bodu 3 lit. a) stanov právo a povinnost zkoumati podmínky pracovního poměru, zejména, zda přihlášený pomocník je skutečně u dotyčného živnostníka zaměstnán, a vydá příslušné potvrzení na pracovní vysvědčení jenom tehdy, shledá-li, že tomu tak jest, že však v daném případě se zjistilo, že Gejza Č. byl u svého otce Josefa Č. jako pomocník přihlášen toliko formálně, ve skutečnosti však byl zaměstnán u obchodní firmy »Favo-

rite« v Prešově. Společenstvo, prohlásivši pracovní vysvědčení Gejzy Č. za neplatné, plnilo prý jen svoji povinnost.

Nss musil základní thesi stížnosti dáti za pravdu.

Podle § 15 odst. 5 zák. č. 259/1924 Sb. má průkaz o pomocnickém zaměstnání býti potvrzen starostou společenstva. Živnostenskému společenstvu náleží dále podle § 160 odst. 3 lit. a) cit. zákona, aby své členy a příslušníky mělo v řádné patrnosti. Toto vedení členů a příslušníků společenstva v patrnosti nemá charakteru konstitutivního, a zápis do seznamu pomocnického nezakládá tedy povahu poměru pomocnického, nýbrž je pouhým zápisem evidenčním, který kdykoliv může býti zrušen, zjistí-li společenstvo bezvadným způsobem, že osoba, o kterou jde, v dotyčné živnosti jako pomocník zaměstnána není. Potvrzení pracovního vysvědčení pak je pouhým osvědčením určité skutečnosti, vydaným na podkladě evidence pomocných sil v živnostech zaměstnaných, a má tedy povahu ověření pravosti vysvědčení a materiálního průkazu o tom, že pomocná síla v živnosti skutečně byla zaměstnána a po kterou dobu. Již z povahy tohoto osvědčovacího aktu plyne, že je připuštěn důkaz opaku, a že živnostenské společenstvo samo může osvědčení toto odvolati, zjistí-li, že skutečnosti osvědčované se neshodují se skutečným stavem věcí. I když sluší přisvědčiti žal. úřadu v tom směru, že živnostenské společenstvo nemůže zkoumati podmínky pracovního poměru, i když tedy nemůže se vysloviti o platnosti dotyčné smlouvy, neplyne z toho ještě, že by nemohlo zkoumati, zda ve skutečnosti šlo o poměr pomocnický, ježto, má-li živnostenské společenstvo svoje členstvo a příslušníky v patrnosti, musí míti možnost zjistiti, že o poměr pomocnický skutečně šlo, ježto poměr takový je právě předpokladem a předmětem evidence.

Žal. úřad se tedy mýlí, domnívá-li se, že společenstvo nemůže odpříti formálně správné oznámení zaměstnavatele o nastalém poměru pracovním, zjistí-li, že oznámení toto neodpovídá skutečnému stavu. Rovněž názor žal. úřadu, recipovaný z rozhodnutí I. stolice, podle něhož představenstvo společenstva vzhledem k ustanovení § 25 stanov, jimiž se stanoví působnost představenstva společenstva, zrušivši spornou potvrzovací klausuli, překročilo obor své působnosti, nemá opory v zákoně, ježto i když působnost představenstva společenstva je v § 25 stanov vypočtena, není tím derogováno ustanovení § 199 živn. zákona, podle něhož k působnosti společenstevního představenstva náleží v š e c h n y záležitosti, které nejsou vyhrazeny společenstevnímu shromáždění nebo rozhodčímu výboru nebo jiným funkcionářům pro členy společenstva — a záležitost, o kterou jde, ani společenstevnímu shromáždění, ani rozhodčímu výboru nebo jiným funkcionářům vyhrazena není. Má-li tedy společenstvo podle vývodů svrchu uvedených právo zápis určité osoby do seznamu pomocnického a potvrzení pracovního vysvědčení za určitých předpokladů zrušiti, a není-li toto právo vyhrazeno ani společenstevnímu shromáždění (§ 195 živn. zákona), ani rozhodčímu výboru (§ 208 a násl.), ani jiným funkcionářům (§ 172), pak působnost ta přísluší představenstvu společenstva a je tedy opačný názor žal. úřadu mylný.